

Tüm aile dışarıda bir restoranda yemek yiyip sohbet ederken ağabeyim artık gideceğini ve eve gelmeyeceğini söyledi. Babam buna çok doğal yaklaşıp sesini çıkarmadı. Aynı akşamın ilerleyen saatlerinde bir arkadaşım beni aradı, konserde olduklarını söyledi. Beni de davet etti. Babama gitmek istediğimi söyleyince saatine baktı ve geç olduğunu söyledi. Oysa konser alanı bulunduğumuz yere çok yakındı ve hemen gidip dönecektim. Babam izin vermeyince bir tartışma oldu. Ben ağabeyimin bu kadar ayrıcalıklı olup benimse hiçbir ayrıcalığım olmamasından yakınırken, babam, onun erkek olduğunu, benimse bir kız olarak o saatte (bu saatte!) dışarı çıkmamın doğru olmadığını söyledi. Kadın-erkek eşitliğine inandığını ama bu durumda bana izin vermeyeceğini söyledi. (GNDR-1-101-20-F)

Geçen yaz tatilinde saat 23:00'te başlayacak konser için aileden izin istedim. "Kız çocuğunun o saatte dışarıda ne işi var!" diyerek izin vermediler. Oysa erkek kardeşime haftada en az iki kez gece 24:00-01:00 saatlerinde halı sahaya gitmesine izin veriyorlar. Bu, kız çocuğunun erkek çocuğa göre ötekileştirilmesi demektir. Bu, bana yapılmış en büyük ötekileştirme. (GNDR-1-102-20-F)

Bir keresinde bir arkadaşımın doğum gününü kutlamak için arkadaşымda kalmak istemiştim. Doğum günü partisi yapacaktık. Fakat babam, "Sen kızsın, git ama ben seni gece almaya gelirim," demişti. Kalmama izin vermedi. Ama abim arkadaşымda kalmak istediğinde, "Erkek adam o, kalsın, bir şey olmaz," demişti. Bunu kız-erkek ayrımı olarak değerlendirmeye alabiliriz. (GNDR-1-103-19-F)

Erkekleri kayırmak için ille de bir erkek çocuğa sahip olmanız gerekmez. Eğer erkek çocuğunuz yoksa ben şimdi kızıma karşı kimi kayıracağım diye hiç üzülmeyin. Eğer sadece kız çocuklarınız, hattâ sadece bir tek kız çocuğunuz varsa bile hâlâ ayrımcılık yapma imkânınız var. Erkek çocuğunuz yoksa veya o anda ortamda bulunmuyorsa ayrımcılık yapmak için kızınızın erkek kuzenlerinden faydalanabilirsiniz. Çoğu durumda bu doğrudan kendi erkek çocuğunuzu kızınıza karşı kayırmaktan daha etkili sonuç verir. Kendi erkek çocuğunuzu kendi kızınıza karşı kayırmıyormuş gibi görünmekle kalmaz, ailenizin desteğini de parmağınızı kımıldatmadan arkanıza almış olursunuz.

Bir gün bayram ziyareti için babaannemlere gitmiştik. Akşam kadar orada oturduk. Haliyle canım sıkıldı. Benden beş ay küçük erkek kuzenim, “Arkadaşlarımla buluşacağım,” dedi ve gitti. Yarım saat kadar sonra, “Ben de çıkıyorum,” dediğimde dedem itiraz etti. Kuzenimin çıktığını söyledim ve benim neden çıkamayacağımı sordum. Dedem, “Çünkü sen kızsın. Kızlar bu saatte çıkmaz,” dedi. Benim de çıkabileceğimi, cinsiyetin önemli olmadığını biraz da sert bir dille söyleyip çıktım. Dedem tarafından ötekileştirilmişim. (GNDR-1-104-19-F)

Henüz bir kız çocuğunuzun olmaması, olmamış kızınıza ayrımcılık yapmanıza engel değildir. Daha sonra nasılsa ayrımcılık yapacağınız için meseleyi baştan açıkça ortaya koymak herkesin yararına olur. Ben şimdi kızıma nasıl ayrımcılık yapacağım diye kara kara düşünmenize gerek yok. Kızınızı daha doğmadan erkeklerden ayırıp aşağıya bir yere yerleştirebilirsiniz. Kızların erkeklerden daha değersiz olduğunu herkes biliyor. O da elbet gün gelecek bunu öğrenecek. En iyisi yerini baştan bilsin!

Cinsiyet ayrımcılığı denen illet dünyanın her yerinde, her ülkesinde, hattâ her ailede insanların başına bela olmuştur. Bizim ailede de benim doğduğum gün bu sorun açılmıştı. Doğduğum gece hastanede doğan birçok bebekten sadece ben kız olarak doğmuşum. Hemşireler, doktorlar sonunda bir kız yüzü gördük diye sevinmişler. Anladığım kadarıyla bu duruma sevinmeyen tek kişi babammış. Doğduğumda ilk haberi halamdan almış babam. Hastanede doğan o kadar erkek bebek içinden kendisinininkinin kız olacağı ihtimalini aklından geçirmemiş olacak ki büyük hayal kırıklığı yaşamış haberi alır almaz. Annemin anlattığına göre babam, herhalde inanmak istemediğinden, hemen gelip gözüyle görmek istemiş beni. Daha sonraki günlerde, annemin hastanede kaldığı sürelerde hastaneden ayrılmamış fakat benimle de ilgilenmemiş. Tüm bu geçen sürede sadece bir kere yüzümü görmüş yani.

Ta ki onu çok korkutan bir hastalığım çıkana kadar. O ana kadar sanki erkek olmamak benim suçummuş gibi davranan babam o andan itibaren etrafımda pervane olmuştu. Kimbilir, hastalığımın nedeninin kendisi olduğunu düşünüp vicdan azabı çekmişti. Neyse ki şöyle veya böyle babamla aramızdaki mesafe azalmıştı bir nebze. Sonradan sonraya bir kız çocuğunun olduğunu kabullenince bu sorun tamamen kalkmıştı ortadan.

Aslında çok da haksızlık yapmak istemiyorum babama. Şu an fazlasıyla düşkün bana. Belki de dünyaya ilk geldiğim anda benim erkek olmamam yüzünden bana yaptığı ayrımcılığın pişmanlığını yaşıyor. (GNDR-1-105-19-F)

Bazı anababalar, bu örnekteki gibi, bir süre sonra kızlarına sıkı sıkıya uyguladığı ayrımcılığı esnetebiliyor. Hattâ, “Acaba yanlış bir şey mi yaptım?” gibi yersiz düşüncelere kapılabiliyor. Bu gibi dü-